

DIEVIŠĶUMA PAZĪMES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 6:1–15, Jes. 53:4–6, 1. Kor. 5:7, Jņ. 6:26–36, Jņ. 9:1–41, 1. Kor. 1:26–29, Jņ. 11.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņai sacīja: ‘ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu tam tici?’” (Jņ. 11:25, 26).

Bibelē ir skaidri atklāts, ka Jēzus Kristus ir mūžīgs Dēls, viens ar Tēvu, bez izcelsmes un nav radīts. Jēzus ir Tas, kurš radījis visu radīto (Jņ. 1:1–3). Tādējādi Jēzus vienmēr ir pastāvējis; nekad nav bijis tā, kad Viņa nebūtu bijis. Lai gan Jēzus nāca uz šo pasauli un uzņēmās mūsu cilvēcību, Viņš vienmēr saglabāja savu dievišķību un vairākkārt teica un darīja lietas, kas šo dievišķumu parādīja.

Šī patiesība Jānim bija svarīga, tāpēc, atstāstot dažus Jēzus brīnumus, Jānis tos izmantoja, lai norādītu uz Kristus dievišķumu. Jēzus ne tikai teica to, kas atklāja Viņa dievišķumu, bet arī apstiprināja Savus vārdus ar darbiem, kas atklāja Viņa dievišķumu.

Šīs nedēļas tēmā aplūkosim trīs svarīgākās Jēzus dievišķuma pazīmes. Pārsteidzoši ir tas, ka visos gadījumos bija kāds, kas neticēja brīnumam vai neuztvēra tā nozīmi. Dažiem tas bija laiks novērsties no Jēzus, citiem laiks vēl dziļāk grimt aklumā, vēl citiem tas bija brīdis, kad plānot Jēzus nāvi. Tikmēr citiem – laiks noticēt, ka Jēzus ir Mesija.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. oktobrī.

Piecu tūkstošu pabarošana

Jņ. 6:4, 5 apustulis īpaši uzsver, ka piecu tūkstošu pabarošanas laiks bija tuvu Pashā svētkiem. Pashā bija piemiņa Israēla atbrīvošanai no Ēģiptes. Pashā jērs tika nogalināts pirmdzimtā vietā. Šis upuris simbolizēja Jēzus nāvi mūsu labā. Pie krusta sods, ko mēs bijām pelnījuši savu grēku dēļ, tika uzlikts Jēzum. Kristus, mūsu Pashā jērs, patiešām tika nogalināts mūsu dēļ (1. Kor. 5:7).

“Viņš nesa pārkāpumu vainu un pacieta, ka Tēvs apslēpj savu vaigu, līdz Viņa sirds salūza un dzīvība izdzisa. Viņš šo upuri nesa grēcinieka izglābšanai.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 540. lpp.)

Izlasi Jņ. 6:1–14. Kādas paralēles šeit var atrast starp Jēzu un Mozu? Tas ir, ko Jēzus šeit izdarīja, kam vajadzēja atgādināt cilvēkiem par atbrīvošanu, ko viņu senči bija saņēmuši caur Mozus kalpošanu? _____

Daudzas šī stāsta detaļas veido paralēli ar Mozu 2. Mozus grāmatā. Pashā laiks (Jņ. 6:4) norāda uz lielo atbrīvošanu no Ēģiptes. Jēzus kāpj kalnā (Jņ. 6:3), tāpat kā Mozus devās uz Sinaja kalnu. Jēzus pārbauda Filipu (Jņ. 6:5, 6), tāpat kā israēlieši tika pārbaudīti tuksnesī. Maizes pavairošana (Jņ. 6:11) atgādina mannu. Atlikušā ēdiena savākšana (Jņ. 6:12) atgādina israēliešu mannas savākšanu. Tiek salasīti divpadsmit grozi ar pārpalikumiem (Jņ. 6:13), kas ir tikpat daudz, cik divpadsmit Israēla ciltis. Un ļaudis komentē, ka Jēzus ir pravietis, kam jānāk pasaulē (Jņ. 6:14), – paralēle “pravietim kā Mozus”, par ko pravietots 5. Moz. 18:15. Tas viss norāda uz Jēzu kā uz jauno Mozu, kas nācis, lai atbrīvotu Savu tautu.

Tādējādi Jānis parāda, ka Jēzus ne tikai dara zīmes un brīnumus, bet dara arī tādas zīmes un brīnumus, kas jūdu tautas kontekstā bija ar īpašu nozīmi. Viņš būtībā norādīja uz Savu dievišķumu.

Izlasi Jes. 53:4–7 un 1. Pēt. 2:24. Kādu lielo patiesību šie panti māca par Jēzu kā Dieva Jēru? Kā Viņa dievišķums ir saistīts ar šo patiesību, un kāpēc šī patiesība ir vissvarīgākā patiesība, ko mēs jebkad varam uzzināt? _____

“Šis tiešām ir tas pravietis”

Izlasi Jņ. 6:14, 15, 26–36. Kā cilvēki reaģēja uz Viņa brīnumu, un kā Jēzus to izmantoja, lai mācītu viņiem, kas Viņš ir? _____

Jūdi gaidīja laicīgu Mesiju, kas viņus atbrīvos no Romas impērijas apspiestības. Divas no visgrūtākajām lietām, ar kurām saskaras karā, ir karaspēka pabarošana un ievainoto un mirušo aprūpe. Ar saviem brīnumiem Jēzus parādīja, ka spēj paveikt abus.

Bet ne tāpēc Jēzus bija atnācis, un tas nebija Viņa brīnuma mērķis. Stāstījums par piecu tūkstošu pabarošanu sniedza iespēju ilustrēt, ka Jēzus ir dzīvības maize, pats Dievs no Debesīm. “Es esmu dzīvības maize,” Viņš teica. “Kas pie Manis nāk, tam nesalks” (Jņ. 6:35).

Šis ir pirmais no septiņiem “ES ESMU” apgalvojumiem Jāņa evaņģēlijā, kur “ES ESMU” ir saistīts ar kādu apzīmējumu (“dzīvības maize” Jņ. 6:35; “pasaules gaisma” Jņ. 8:12; “durvis” Jņ. 10:7, 9; “augšāmcelšanās un dzīvība” Jņ. 11:25; “ceļš, patiesība un dzīvība” Jņ. 14:6; “īstais vīnaks” Jņ. 15:1, 5). Katrs no tiem norāda uz kādu svarīgu patiesību par Jēzu. Apgalvojumi “ES ESMU” norāda uz 2. Moz. 3. nodaļu, kur Dievs atklāj Sevi Mozum kā diženo “ES ESMU” (sal. ar Jņ. 8:58). Jēzus ir lielais “ES ESMU”.

Bet cilvēkiem tā visa pietrūka.

“Viņu sirds neapmierinātību varēja izteikt ar jautājumu: ja jau Jēzus spēja darīt tik daudz brīnumdarbu, kā tie bija redzējuši, vai tad Viņš nevarētu dot veselību, spēku un bagātību visai Savai tautai, atbrīvojot to no apspiedējiem un piešķirot varu un godu? Tas, ka Viņš sevi apliecināja par Dieva sūtīto un tomēr atteicās būt par Israēla ķēniņu, bija noslēpums, kuru tie nespēja izprast. Viņa atteikšanās tika izskaidrota nepareizi. Daudzi secināja, ka Viņš neuzdrīkstas pieprasīt Sev tiesības tāpēc, ka pats šaubās par Savas sūtības dievišķumu. Tādā veidā tie savas sirdis atvēra neticībai un sātana iesētā sēkla nesa pārpratumu un atkrišanas augļus” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 385. lpp.).

Viņi meklēja materiālu labumu, nevis mūžīgo patiesību. Šis ir lamatas, kurās var iekrist ikviens, ja nebūsim uzmanīgi.

Kā mēs varam izvairīties no iekrišanas materiālismā uz garīgo vērtību rēķina? _____

Aklā vīra dziedināšana. 1. daļa

Izlasi Jņ. 9:1–16. Kas, pēc mācekļu domām, bija šī vīra akluma iemesls, un kā Jēzus izlaboja viņu maldīgos uzskatus? _____

Mācekļi sasaistīja slimību un grēku. Uz to norāda vairākas Vecās Derības vietas (sal. 2. Moz. 20:5, 2. Kēn. 5:15–27, 2. Kēn. 15:5, 2. Laiku 26:16–21), bet stāstam par Ījabu vajadzētu darīt piesardzīgu attiecībā uz to, vai šāda saikne vispār ir pastāvējusi.

Jēzus paskaidro šo jautājumu, noliedzot saikni starp grēku un ciešanām, bet šajā gadījumā norādot uz augstāku mērķi – lai ar dziedināšanu tiktu pagodināts Dievs. Notikums satur zināmu līdzību ar radīšanas stāstu, kā Dievs no zemes pīšļiem veidoja pirmo cilvēku (1. Moz. 2:7), tāpat kā Jēzus paņēma mālu, lai nodrošinātu aklajam to, kas viņam bija pietrūcis mātes miesās.

Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijā brīnumu stāsti ir uzrakstīti pēc līdzīga principa: problēmas izpausme, indivīda vešana pie Jēzus, izārstēšana un tās atzišana, slavējot Dievu.

Stāstā Jņ. 9. nodaļā šī secība ir pabeigta Jņ. 9:7. Taču – raksturīgi Jānim – brīnuma nozīme kļūst par daudz plašāku diskusiju jautājumu, kas noved pie ilgstošas mijiedarbības starp dziedināto vīru un reliģiskajiem vadītājiem. Šī pārsteidzošā diskusija notiek par diviem savstarpēji kontrastējošiem jēdzienu pāriem – grēks/Dieva darbi un aklums/redze.

Līdz pat Jņ. 9:14 stāstītājs lasītājam neatklāj, ka Jēzus šo dziedināšanu veica sabbatā, kas saskaņā ar tradīciju (nevis Bībeli) bija sabata pārkāpums. Tādējādi farizeji Viņu uzskatīja par sabata pārkāpēju. Farizeji secināja, ka Jēzus nav no Dieva, jo šie cilvēki apgalvoja, ka “Viņš neievēro sabbatu”. Tikmēr citiem šķīta mulsinoši, ka grēcinieks var darīt šādas zīmes (Jņ. 9:16).

Diskusija ne tuvu nav beigusies, bet jau parādās šķelšanās. Aklajam vīram arvien vairāk kļūst skaidrs, kas ir Jēzus, bet reliģiskie vadītāji kļūst arvien vairāk apmulsuši jeb aklāki attiecībā uz Viņa patieso identitāti.

Ko šim stāstam vajadzētu mums mācīt par briesmām tikt tā apžilbinātiem no saviem uzskatiem un tradīcijām, ka nepamanām svarīgas patiesības, kas atrodas tieši mūsu acu priekšā? _____

Aklā vīra dziedināšana. 2. daļa

Izlasi Jņ. 9:17–34. Kādus jautājumus uzdeva vadītāji, un kā aklais atbildēja? _____

Šī Jāņa evaņģēlija garā nodaļa ir vienīgā daļa evaņģēlijā, kurā Jēzus nav galvenais tēls, lai gan Viņš noteikti ir diskusiju objekts. Stāstu aizsāka jautājums par grēku (Jņ. 9:2), un tagad farizeji domā, ka Jēzus ir grēcinieks, jo Viņš dziedinājis sabbatā (Jņ. 9:16, 24), un viņi ceļ neslavu dziedinātajam cilvēkam: “Tu viss esi grēkos dzimis” (Jņ. 9:34).

Notiek neparasts apvērsums. Aklais cilvēks redz arvien vairāk ne tikai fiziski, bet arī garīgi, jo viņš arvien vairāk novērtē Jēzu un ticību Viņam. Turpretim farizeji kļūst arvien aklāki savā izpratnē, vispirms radot savstarpēju šķelšanos uzskatos par Jēzu (Jņ. 9:16), bet pēc tam paužot neziņu, no kurienes Viņš nācis (Jņ. 9:29).

Tikmēr šis brīnums dod Jānim iespēju mums pastāstīt, kas ir Jēzus. Jāņa evaņģēlija 9. nodaļas tēma par zīmēm mijas ar vairākām citām evaņģēlija tēmām. Jānis vēlreiz apstiprina, ka Jēzus ir pasaules gaisma (Jņ. 9:5; sal. ar Jņ. 8:12). Stāsts saistīts arī uz Jēzus noslēpumaino izcelsmi. Kas Viņš ir, no kurienes Viņš ir, kāda ir Viņa misija? (Sk. Jņ. 9:12, 29; sal. ar Jņ. 1:14.) Mozus tēls, uz ko ir atsauce iepriekšējās brīnumu stāstos, parādās arī šajā nodaļā (Jņ. 9:28, 29; sal. ar Jņ. 5:45, 46 un Jņ. 6:32). Visbeidzot ir tēma par pūļa reakciju. Daži mīl tumsu, nevis gaismu, bet citi ticībā atsaucas (Jņ. 9:16–18, 35–41; sal. ar Jņ. 1:9–16, Jņ. 3:16–21, Jņ. 6:60–71).

Ārkārtīgi biedējošs šeit ir reliģisko līderu garīgais aklums. Reiz aklais ubags nu var paziņot: “Nemūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis. Ja Viņš nebūtu no Dieva, Viņš neko nevarētu darīt” (Jņ. 9:32, 33). Un tomēr reliģiskie vadītāji, tautas garīgie ceļveži, tie, kuriem vajadzēja pirmajiem atpazīt Jēzu un pieņemt Viņu kā Mesiju, – neskatoties uz visiem spēcīgajiem pierādījumiem – to neredzēja. Vai arī viņi nevēlējās to redzēt. Cik spēcīgs brīdinājums tam, kā mūsu sirdis var mūs maldināt!

Izlasi 1. Kor. 1:26–29. Kā tas, ko Pāvils raksta, saskan ar to, kas notika šajā ainā, un kā šis princips attiecas arī uz tagadni? _____

Lācara augšāmcelšanās

Jāņa 11. nodaļa ir skumju pilna – skumjas ziņas par miļā drauga slimību (Jņ. 11:1–3), raudāšana par viņa nāvi (Jņ. 11:19, 31, 33), māsu žēlabas, ka Lācars nebūtu miris, ja Jēzus būtu bijis klāt (Jņ. 11:21, 32), un paša Jēzus asaras (Jņ. 11:35).

Taču Jēzus, pirms sāka ceļojumu pie Lācara (Jņ. 11:6), vēl uzklavējās divas dienas un pat norādīja, ka priecājas, ka nebija devies agrāk (Jņ. 11:14, 15). Tas, protams, netika darīts aukstas sirds dēļ. Visticamāk, tas bija nodoms atklāt Dieva godību.

Kamēr mēs nonākam līdz Jņ. 11:17–27, Lācars ir miris jau četras dienas. Pēc četrām dienām viņa ķermenis jau bija sācis trūdēt, un, kā Marta teica: “Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas” (Jņ. 11:39). Bez šaubām, Jēzus kavēšanās dēļ brīnums bija jo pārsteidzošāks. Atdzīvināt trūdošu liķi? Kādu vēl pierādījumu Jēzus varēja sniegt, ka Viņš patiesām ir pats Dievs?

Kā Dievam un Tam, kurš arī iesākumā radīja dzīvību, – Jēzum bija vara arī pār nāvi. Tādējādi Jēzus izmantoja šo gadījumu – Lācara nāvi –, lai atklātu svarīgu patiesību par sevi. “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam” (Jņ. 11:25, 26).

Izlasi Jņ. 11:38–44. Ko Jēzus izdarīja, kas apstiprināja Viņa teikto? _____

Kā Jēzus parādīja, ka Viņš ir pasaules Gaisma (Jņ. 8:12, Jņ. 9:5), dodot aklajam redzi (Jņ. 9:7), tā šeit Viņš uzmodina Lācaru no mirušajiem (Jņ. 11:43, 44), parādot, ka Viņš ir augšāmcelšanās un dzīvība (Jņ. 11:25).

Šis brīnums vairāk nekā jebkurš cits norāda uz Jēzu kā dzīvības Devēju – uz pašu Dievu. Tas sniedz spēcīgu argumentu Jāņa tēmai, ka Jēzus ir dievišķais Dieva Dēls un ka ticot mēs varam iegūt dzīvību Viņā (Jņ. 20:30, 31).

Tomēr, nonākot līdz šī neticamā stāsta beigām (Jņ. 11:45–54), kurā daudzi, kas redzēja, sāka ticēt (Jņ. 11:45), atklājas spēcīga, bet skumja ironija. Kamēr Jēzus parāda, ka Viņš var atdzīvināt mirušos, tikmēr novērotāji spriež, ka varētu Viņu apturēt noga-linot! Cik spilgts piemērs cilvēces vājumam pretstatā Dieva gudrībai un spēkam!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Krīze Galilejā” (383.–394. lpp.), “Lācar, nāc ārā!” (524.–536. lpp.) un “Priesteru sazvērestības” (537.–542. lpp.).

“Kristus dzīvība, kas dod dzīvību pasaulei, ir Viņa teiktajā vārdā. Ar Savu vārdu Jēzus dziedināja slimības un izdzina ļaunos garus; ar Savu vārdu Viņš aplusināja jūru un uzmodināja mirušos; un ļaudis nodeva liecību, ka Viņa vārdam ir spēks. Viņš runāja Dieva Vārdu, kā to bija darījis ar visu Vecās Derības praviešu un mācītāju starpniecību. Visa Bībele ir Kristus atklāsme, un Pestītājs tagad Savu sekotāju ticību vēlējās savienot ar Vārdu. Kad Viņa redzamā klātbūtne būs atņemta, tad Vārds kļūs par viņu spēka avotu. Līdzīgi savam Meistaram tiem vajadzēs dzīvot ‘no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes’ (Mat. 4:4).

Kā ēdiens uztur mūsu fizisko dzīvību, tā Dieva Vārds uztur garīgo dzīvību. Katrai dvēselei šī dzīvība no Dieva Vārda jāsaņem personīgi. Lai saņemtu uzturu, mums jāēd pašiem, un tāpat arī Vārds ikvienam jāuzņem pašam. Mēs to nevaram iegūt tikai ar cita cilvēka prāta starpniecību vien. Mums rūpīgi jāpēta Bībele, izlūdzoties no Dieva Svētā Gara palīdzību, lai varētu izprast Viņa Vārdu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 390. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Šonedēļ mēs pārdomājam, kā Jēzus pabaroja piecus tūkstošus, dziedināja aklo no dzimšanas un pēc tam uzmodināja Lācaru no mirušajiem. Katrā no gadījumiem Jēzus sniedza spēcīgu pierādījumu Savam dievišķumam. Tomēr šie brīnumi, lai cik pārsteidzoši tie būtu, radīja šķelšanos. Daži atsaucās ticībā, citi sāka šaubīties. Ko tas mums māca par to, ka cilvēki, pat neskatoties uz spēcīgiem pierādījumiem, joprojām var izvēlēties noraidīt Dievu?

2. Visi šie stāsti norāda uz Kristu kā dievišķo Dieva Dēlu. Kāpēc Viņa dievišķums ir tik svarīgs, lai ticētu Jēzum kā Glābējam?

3. Izlasiet vēlreiz 1. Kor. 1:26–29. Kā 21. gadsimtā mēs redzam, ka šis princips darbojas? Kādas ir dažas no “muļķībām”, kurām tic kristieši, ko tie, kas dzīvo “miesā”, izsmej un noraida? Kas tajā, kam mēs ticam, arī “liek kaunā stipros”?